

Kako je nastao i razvijao se velikosrpski jasenovački mit i zašto je ostao službeni, državni kult, čak i u današnjoj Hrvatskoj? (2)

Srbi su palili Jasenovac 1991. kao i partizani 1945.

Masovna histerija oko navodnih jasenovačkih žrtava vremenski se podudara sa zahtjevom Hrvatske za priznavanjem prava na suverenost početkom 90-ih

Piše:

mr. BLANKA MATKOVIĆ

Utek Domovinskog rata Anto Knežević objavljuje knjigu *Analiza srpske propagande u kojoj ističe kako je 'znakovito to da se polemike oko Tuđmanove knjige (odnosi se na knjigu *Bespuća povjesne zbilnosti*) vremenski podudaraju sa zahtjevima Hrvatske za priznavanjem prava na suverenost' početkom 90-ih kada su u inozemstvu tisku objavljivani tekstovi u kojima se implicirao novi 'genocid' nad Srbima pod 'šahovnicom povezanom s fašistima u Drugome svjetskom ratu'. Knežević zaključuje da su 'napadi izraz onih međunarodnih snaga koje žele odgoditi međunarodno priznanje Hrvatske', a 'provode ih ne-povjesničari'. Da je tome doista bilo tako, svjedoči i tekst Richarda Westa u *The Guardianu* u kojem autor navodi kako je „svakako točno da se s naveđenim brojem žrtava Jasenovca povre-*

meno pretjerivalo“ jer je „vjerojatno većina od oko pola milijuna ustaških žrtava masakrirano u njihovim selima“. Priznajući da „nemamo potpune spoznaje o onome što se događalo u Jasenovcu“, razmišljanja predsjednika Tuđmana „trebala bi nas pozivati na oprez po pitanju međunarodnoga priznanja njegove nove nezavisne države Hrvatske“, navodi taj novinar.

Masovnu histeriju neposredno nakon hrvatskoga referendumu u lipnju 1991. podupirao je inozemni tisak u kojemu se uporno navodila izmišljena Titova brojka o milijun i 700.000 „jugoslavenskih“ žrtava u Drugome svjetskom ratu, većinom „Srba, Židova i Roma koje su masakrirali pronaciščki hrvatski ustaše“.

U svibnju 1995. Jasenovac je oslobođen u vojno-redarstvenoj operaciji *Bljesak*. Nade da bi time mogao biti srušen mit o Velikoj Srbiji do Virovitice, Novske i Jasenovca u zapadnoj Slavoniji, a time i jasenovački mit, brzo su se ugасile kada je Sveti Arhijerejski sinod SPC izdao proglaš

pod naslovom „Jasenovac posle Jasenovca“ implicirajući time da je oslobođanje hrvatskih teritorija od strane Hrvatske vojske ustvari novi genocid nad Srbima.

Krausu broj nije bitan

Spominjanje Jasenovca zabilježeno je i u jednome drugom tekstu, objavljenome neposredno nakon završetka operacije *Maestral* kojom je oslobođen veliki dio teritorija BiH i gotovo u potpunosti razbijen 2. krajiški korpus Vojske Republike Srpske. Moral Srba je opao, a kolone srpskih izbjeglica slijevale su se prema Prijedoru i Banjoj Luci u kojoj je zavladala panika. „*O tome kuda su nestale njihove komšije, Srbi iz Dubice će nerado govoriti. Do detalja, živo, opisaće drugi svetski rat i strašno stradanje Srba u logoru Jasenovac, od pre pedeset godina. Ali događaje od pre tri godine, kao da su potisnuli*“, zaključuje autorica jednoga novinskog teksta.

Kolektivna amnezija o represiji nad Hrvatima i drugim narodima u prvoj

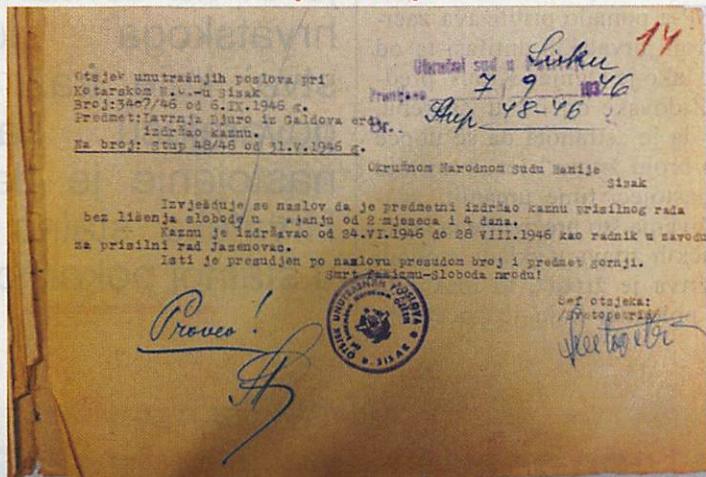
polovici 90-ih popraćena je oživljavanjem jasenovačkih „uspomena“ ne bi li se time opravdali vlastiti zločini u Domovinskom ratu, amnestirali njihovi počinitelji, raspirivala mržnja prema Hrvatima i pripremali neki novi ratovi. O tome svjedoče i izjave dr. Milana Kovačevića, jednoga od ratnih zločinaca koji je 1997. izručen sudu u Haagu, a kasnije liječnika u Prijedoru. „*Ne postoji ništa što Zapad može naučiti Srbe o koncentracijskim logorima*“, isticao je tijekom rata u Bosni Kovačević jer on je, navodno, rođen u jednom takvom – Jasenovcu – u kojemu je, naravno, ubijeno 750.000 Srba i Židova. No Kovačević je ustvari rođen 10. veljače 1941. u okolici Prijedora te je navodno odveden u Jasenovac kao dijete. „*Šest stotina tisuća Srba je ubijeno u Jasenovcu. Onamo me kao bebu odnijela ujna. Moja majka je bila u planinama, skrivala se. Sjećamo se svega. U Omarski nije bilo više od 100 ubijenih, dok je Jasenovac bio tvornica smrti*“ – ovim riječima Kovačević je pravdao svoje sudjelovanje u ratnim zločinima nad Hrvatima i Bošnjacima početkom 90-ih.

U proljeće 1998. izraelski Centar Simona Wiesenthala zatražio je od vlasti u Buenos Airesu uhićenje Dinka Šakića, nekadašnjega zapovjednika logora Jasenovac, poručivši kako će Hrvatska „dobiti priliku časno se suočiti s bolnim pitanjem sudjelovanja u zločinima holokausta“. „Časno suočavanje“ u praksi je značilo da je presuda bila poznata unaprijed jer, kako je tada pisao Miljenko Jergović, „notorna je činjenica da on mora biti osuđen“.

Znakovito je da su svega dva mjeseca ranije saborski zastupnici Hrvatske stranke prava (HSP) predali Prijedlog zakona o otklanjanju posljedica totalitarnoga komunističkog režima i Prijedlog deklaracije o osudi totalitarnoga komunističkog režima. Glasovanjem su odbačena oba prijedloga, čime je Hrvatska demokratska zajednica srušila jedini prijedlog lustracijskoga zakona koji je u posljednjih 28 godina uopće bio predložen.

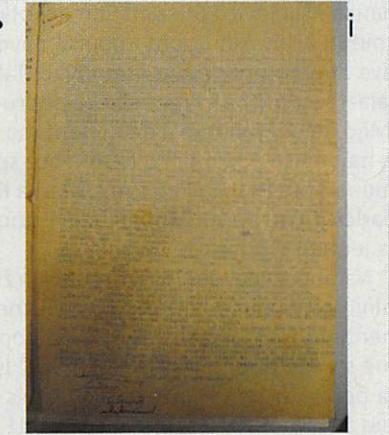
Stoga je potrebno zapitati se je li slučaj Šakić bio diverzija u trenutku kada se u Hrvatskome saboru odlučivalo o lustracijskome zakonu kojim bi

DURO LAVRNJA SLUŽIO JE KAZNU U ZAVODU ZA PRISILNI RAD JASENOVAC (1946.)

POSLIJERATNI LOGOR JASENOVAC

- **Zapisnik o prebrojavanju i raspodjeli cigle, Jasenovac, 1.8.1946., Državni arhiv u Sisku**
- **Sastanku je nazočio ANATOLIJ AVRAMOV, poručnik upravnik zatočenika u Jasenovcu**

se Hrvatskoj konačno omogućilo suočavanje s komunističkom prošlošću i posljedicama represije Titova režima te time omogućilo zacjeljivanje rana i prevladavanje podjela u hrvatskome društву.

U jesen 1999., nakon sedmomjesečnoga suđenja, Dinko Šakić osuđen je

na najtežu propisanu kaznu u hrvatskome zakonodavstvu – 20 godina zatvora – čime je konačno zacementiran jasenovački mit kao dio službene hrvatske politike.

Umjesto istinskih povijesnih i drugih interdisciplinarnih znanstvenih istraživanja, „utvrđivanje“ jaseno-

vačkih žrtava pretvorilo se u nekritičko prepisivanje popisa žrtava iz 1964. te antifašističkih i boračkih žrtvoslova. No čini se da je cilj JUSP Jasenovac umjetnim putem održati minimum od 80.000 jasenovačkih žrtava. Trenutačno se broj na službenom popisu JUSP-a pomalo približava zacrtanom broju hrvatskih antifašista od 100.000. Iako je Ognjen Kraus, predsjednik Židovske općine u Zagrebu, ustvrdio da je „strahota da se uopće govori o broju žrtava“ jer „broj nije bitan“, nastojeći time umanjiti značaj istraživanja što preciznijega broja jasenovačkih žrtava u skladu s onom „svaka žrtva je žrtva“, to ipak nije tako. U polemici koju je početkom

Razlog stalnih manipulacija brojem jasenovačkih žrtava, čija je svrha dokazivanje hrvatskoga ‘zločinstva’ koje traži ‘odgovarajuću’ kaznu, nastojanje je da se Hrvatska stalno drži u stalnoj pokornosti

90-ih američki antropolog Robert M. Hayden razvio s hrvatskim povjesničarom dr. Ljubom Bobanom i tadašnjim hrvatskim predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom, Tuđmanovim argumentima o broju jasenovačkih žrtava Hayden suprotstavlja tvrdnju kako je broj žrtava važan kao „dokaz genocida“. Upravo se u toj činjenici krije razlog stalnih manipulacija brojem jasenovačkih žrtava čija je svrha dokazivanje hrvatskoga „zločinstva“ koje traži „odgovarajuću“ kaznu i kojim se hrvatsko društvo, koje se „mora“ ispričati i tražiti oprost od svojih „žrtava“, nastoji držati u stalnoj pokornosti.

Na jasenovačkome popisu 95 žrtava iz Metkovića premda ni za jednu nema dokaza

Dokumenti objavljeni u knjizi "Vrgorska krajina, makarsko p rimorje i neretvanski kraj" u dokumentima Ozne, Udbe i Narodne milicije 1944.-1965." čiji su priredivači Blanka Matković i Stjepan Štimac, otkrivaju nepodudaranja između arhivskih izvora i popisa navodnih jasenovačkih žrtava Spomen-područja Jasenovac. Tako se na tome popisu nalazi šest osoba s vrgoračkoga područja. Ante Galić Josipov i Mijo Rakić Franin se u dokumentima Narodne milicije nalaze na popisu poginulih u NOB-i, bez spominjanja Jasenovca. Imena Ante Hršića Petrovog, Marka Radića Ivanovog, Ivana Klaričića Petrovog i Matije Židić Ivanove nisu zabilježena ni na jednome popisu.

Na popisu navodnih jasenovačkih žrtava iz Makarske spominju se dva imena. Josip Grakalić ne spominje se u dokumentima Narodne milicije, no na popisima se nalazi drugo ime s ovog popisa – Dumo Puharić. Isti se nalazi zabilježen na popisu osoba koja su surađivala s neprijateljem tijekom rata i to kao Mate Puharić Dumo. U istome je dokumentu zabilježeno da dotični živi u Makarskoj. Podsjećam kako je riječ o elaboratu Narodne milicije napisanome poslije rata što znači da je Mate Puharić preživio rat i nije mogao biti jasenovačka žrtva. Osim toga, ime Mate Puharića zabilježeno je i u elaboratu Udbe o Ustaškoj nadzornoj službi na području bivšeg kotara Makarska. U tome se elaboratu navodi sljedeće:

"PUHARIĆ MATE zv. "Dumo", sin Grge i Marije, rođen 6.III.1898. godine u Makarskoj, oženjen, otac četvoro djece, Hrvat, državljanin FNRJ, trgovac.

Do 1942. godine nalazio se u Makarskoj i kontaktirao s ustašama. Iste je godine pošao da nabavi hrane u Slavoniju

i u Sarajevu je bio uhapšen. Iz zapisnika kojega se posjeduje, vidljivo je da je na istrazi rekao sve što je znao o NOP-u i članovima KPJ. Zatim je upućen u logor Stara Gradiška, a zatim u Lepoglavu, gdje je ostao do oslobođenja. Za primjetiti je da je trebao biti po ustašama likvidiran, ali mu se to nije dogodilo. Osnovano se može sumnjati da je bio vrbovan i da im je u zatvoru i logorima služio kao saradnik. "Dumo" nije htjeo svjedočiti, tj. svjedočio je u prilog ratnom zločincu Lovrić Miću iz sela Ilića kotar Mostar, koji je bio ustaški uzorik u logoru Stara Gradiška. Vjerovatno se boji da Lovrić o njemu nebi rekao istinu. Danas živi u Makarskoj. Politički je negativan."

Osim toga, na jasenovačkom je popisu zabilježeno 95 osoba s područja Metkovića. U dokumentima Ozne, Udbe i Narodne milicije niti jedna od navedenih osoba ne povezuje se s Jasenovcem. Štoviše, prema ovim dokumentima na području vrgoračke krajine, makarskoga primorja i neretvanskoga kraja zabilježena je samo jedna osoba koja je možda stradal u Jasenovcu. Riječ je o Mati Mrsiću pok. Jure iz Podgore koji je bio zatočen u logoru Jasenovac i nestao. Na svojoj web stranici Spomen-područje Jasenovac tvrdi da je dotični ubijen u Jasenovcu 1944. iako u dokumentima za taj navod nema potvrde.

Zanimljiv je i slučaj Mande Štulić iz Kozice, kažnjenice iz logora Stara Gradiška, koju su ustaše pustile na slobodu. „Povedite potragu na vašemu okruglu i u slučaju pronašlaska imenovanu sprovesti u kažnjenički logor Stara Gradiška.“, stoji u dopisu Ozne za Srednju Dalmaciju upućenom Ozni za područje Biokova i Neretve. Njezina daljnja sudbina na temelju zasad dostupnih dokumenata ostaje nepoznata.

Laži u američkome izvješću

Prošlo je više od 70 godina od završetka Drugoga svjetskog rata, no pitanje Jasenovca podjednako je aktualno kao i svih ovih desetljeća u kojima je ta tema sustavno opterećivana ideologijom i politikantstvom onih koji od nje doslovno žive. U siječnju 2017. Hrvatska je proslavila 25. obljetnicu svoga međunarodnog priznanja, no upravo je jedan događaj koji je uslijedio nedugo nakon toga pokazao koliko smo daleko od istinske samostalnosti, slobode i nezavisnosti.

Početkom siječnja 2017. godine na domjenku Srpskoga narodnog vijeća Vladimir Božović, izaslanik srpskog premjera Aleksandra Vučića, zatražio je za Srbe u Hrvatskoj ostvarivanje svih prava po evropskim standardima i istaknuo da Srbija ima ulogu čimbenika stabilnosti u regiji. „Tragičnu i strašnu prošlost ne možemo promijeniti niti ju zaboraviti, ali na osnovi povijesnih činjenica, humanosti, zajedničkih europskih vrijednosti moramo i možemo mijenjati sadašnjost i budućnost”, kazao je izaslanik srbjanskoga premijera. Božović se naravno osvrnuo i na Jasenovac naglasivši da „na rod s jasenovačkim cvijetom na srcu i duši ne smije i ne će ni pred kim pognuti glavu, već će uspravljena čela i pogleda, istinom, pravdom i ljubavlju gledati naprijed u bolju budućnost“ uz poruku svim Srbima kako će ih „matična država Srbija“ braniti svim raspoloživim sredstvima kada budu ugroženi. Božovićevo retorika podsjetila nas je na onu s kraja 80-ih i početka 90-ih i radilo se o očitoj provokaciji. Hrvatska je diplomacija ostala nijema.

Sličan je bio i slučaj Smithsonian koji se odnosi na članak novinarke Erin Blakemore pod naslovom *Why Croatian Jews Boycotted This Year's Holocaust Remembrance Day* („Zašto su hrvatski Židovi bojkotirali ovogodišnji Dan sjećanja na holokaust“) u kojemu je iznesen čitav niz iskrivljenih i lažnih podataka, a autorka teksta zlonamjerno je pokušala prikazati Jasenovac kao mjesto u kojem su katolici ubijali nekatolike. Osim toga, u izvješću State Departmenta o vjerskim slobodama, u Hrvatskoj za godinu 2016., američka je administracija ista-

Prezime:	Ime:	Ime oca:	Roden/a:	Općina rođenja:	Mjesto rođenja:	Narodnost:
GALIĆ	ANTE	JOSIP	1912	VRGORAC	VRGORAC	HRVAT
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1943
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:
HRSTIĆ	ANTE	PETAR	1914	VRGORAC	VRGORAC	HRVAT
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1941
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:
KLARIČIĆ	IVAN	PETAR	1916	VRGORAC	VRGORAC	HRVAT
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1942
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:
RADIĆ	MARKO	IVAN	1903	VRGORAC	VRGORAC	HRVAT
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1944
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:
RAKIĆ	MIJO	FRANE	1913	VRGORAC	VRGORAC	HRVAT
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1942
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:
ŽIDIĆ	MATIJA	IVAN	1885	VRGORAC	KLJENAK	HRVAT*
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1945
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: STAROGRAĐIŠKA		Stratište:

Prezime:	Ime:	Ime oca:	Roden/a:	Općina rođenja:	Mjesto rođenja:	Narodnost:
GRAKALIĆ	JOSIP	PINO	1905	MAKARSKA	MAKARSKA	HRVAT
		Način smrti: UBIJEN		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti: 1943
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: JASENOVAC		Stratište:
PUHARIĆ	DUMO			MAKARSKA	MAKARSKA	HRVAT
		Način smrti: UMRO		Strada/o/la: OD USTAŠA		God. smrti:
		Mjesto stradanja: U LOGORU		Logor: STAROGRAĐIŠKA		Stratište:

Umjesto istinskih povijesnih i drugih interdisciplinarnih znanstvenih istraživanja, ‘utvrđivanje’ jasenovačkih žrtava pretvorilo se u nekritičko prepisivanje popisa žrtava iz 1964. te antifašističkih i boračkih žrtvoslova. Cilj JUSP Jasenovac umjetnim je putem održati minimum od 80.000 navodnih jasenovačkih žrtava

knula upravo komemoraciju u Jasenovcu, koju su bojkotirale židovska i srpska zajednica, kao jedan od glavnih argumenata kojima se Hrvatska optužuje za glorificiranje ustaškoga režima i antisrpske osjećaje u zemlji.

Ranije spomenuti JRI iz New Yorka uporno promiće izmišljenu tvrdnju da su uoči povlačenja u jesen 1991. hrvatske postrojbe opljačkale Spomen-područje Jasenovac i to unatoč činjenici da je ukradeno vlasništvo

Spomen-područja Jasenovac kasnije pronađeno upravo u Banjoj Luci i to posredstvom Amerikanaca vraćeno Hrvatskoj 2001. godine te unatoč dopisu lokalnoga srpskog stanovništva iz 1992., u kojem su oni svjedoče da je Spomen-područje uništavano od strane „njihove“ vojske, a ne Hrvatske vojske. JRI je zaslužan i za otkrivanje spomenika 2006. godine u New Yorku koji je posvećen „stotinama tisuća

Ulaskom postrojbi JNA u Jasenovac 1991. godine zatečene su svega dvije paljvine i neopljačkano mjesto. A u svibnju 1992., u Jasenovcu je bilo više od 170 zapaljenih objekata, što znači da palež očito nisu počinili hrvatski vojnici

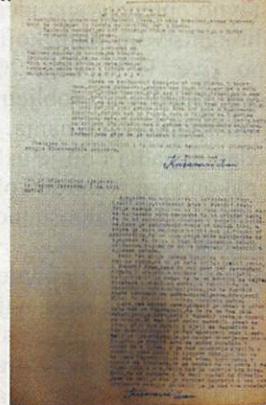
„Srba, Židova i Roma“ koji su navodno ubijeni u Jasenovcu.

U siječnju 2018. prvi potpredsjednik Vlade Srbije i ministar vanjskih poslova Ivica Dačić otvorio je srpsko-židovsku izložbu „Jasenovac – pravo na nezaborav“ u Ujedinjenim narodima u New Yorku. UN se doduše ogradio od sadržaja izložbe objavivši kako je sadržaj te izložbe isključivo u nadležnosti organizatora i da njezino održavanje u prostorijama UN-a ne implicira da ju UN prihvata. Ovoga puta ipak je reagiralo hrvatsko Ministarstvo vanjskih i europskih poslova koje je osudilo „pokušaj da se prostor UN-a postavljanjem srpske izložbe o Jasenovcu iskoristi za manipulacije i plasiranje lažnih podataka“.

ZAPISNIK UDB-e O BIJEGU LOGORAŠA IZ LOGORA JASENOVAC 1946.

- Zapisnik od 19.11.1946. o saslušanju uhvaćenog Ivana Križanovića sastavljen kod Odjeljenja UDB-e za okrug Baniju u Sisku**
- U ovom dokumentu isljednik UDB-e pita Križanovića: „Tko je organizirao bijegstvo iz logora Jasenovac i na koji način?“ – pitanje se odnosi na bijeg grupe logoraša u kolovozu 1946.**

• Kl. 251-96 2 tekst

ZAPISNIK UDB-e, 1946.

Tko je organizirao bijegstvo iz logora Jasenovac i na koji način?

Bijegstvo su organizovali Andrašević Đoko, Krakić Josip, Stršković Al'am i Vučetić Ivan. Prijе samoga bijegstva na 14. juna 1946. su se na tavani naše nastanke da to učinimo tako, da će mo razoruđati strate i objeći u križare. Kako je Ambrožević dobio o nekoga list, u kojem je bilo napisano koliko sam ja članak od Ambroževića, da on orga izuze više kažnjivka za bijegstvo da će ga u svući kod Jasavice Šekat križarisa kojima će mo se povezati i studiti u njihove redove.

Srpska paljenja Jasenovca podmetnuta Hrvatima

Prema dostupnom dokumentu iz 1992., ulaskom postrojbi JNA u Jasenovac 1991. godine zatečene su svega dvije paljvine i neopljačkano mjesto. No u trenutku nastanka toga dokumenta, dakle u svibnju 1992., u Jasenovcu je bilo preko 170 zapaljenih objekata, od čega 25 posto srpskih. S obzirom na to da su se ondje nalazile srpske postrojbe, palež očito nisu počinili hrvatski vojnici. Paljenje objekata u Jasenovcu zauzima posebno mjesto u velikosrpskoj mitologiji. „Kad su partizani 2. svibnja 1945. ušli u Jasenovac, zatekli su i nekadašnji logor i mjesto Jasenovac u ruševinama“, navodi se na službenoj stranici JUSP Jasenovac. Srećom

po Hrvate, ostao je sačuvan dokument Narodnog odbora Kotara Novska, koji se čuva u Državnom arhivu u Sisku, a u kojem se navodi da je ukupan broj kuća u Jasenovcu 1945. iznosio 494, od čega je potpuno srušeno 80 kuća, a manje oštećeno 130. No nije bit samo u navodnoj potpunoj razrušenosti mjesta Jasenovac nego i u navodnoj razrušenosti logora Jasenovac koji su ustaše navodno potpuno spalile i minirale, zbog čega je logor navodno bio praktički neuporabljiv. Ovo je jedan od glavnih argumenata svih onih koji, unatoč svim arhivskim dokumentima, uporno negiraju postojanje poslijeratnoga zarobljeničkog logora Jasenovac i stradanje hrvatskih zarobljenika na tome prostoru. Također se postavlja pitanje: Kome je u interesu da se hrvatskoj vojsci iz 1945.

Blanka Matković, Stjepan Štimac (prir.)

VRGORSKA KRAJINA, MAKARSKO PRIMORJE I NERETVANSKI KRAJ U dokumentima Ozne, Udbe i Narodne milicije (1944. - 1965.), Likvidacije i progoni

Dokumenti objavljeni u knjizi prikupljeni su između 2006. i 2011. uglavnom u fondu Sekretarijata za unutrašnje poslove (SUP) za Dalmaciju i u fondu Službe državne sigurnosti (SDS) RSUP-a SRH i većina nikada ranije nije objavljena. Okosnicu zbirke čine elaborati Narodne milicije, UDB-e i mjesnih narodnih odbora nastali u drugoj polovici 1940-ih i tijekom 1950-ih godina 20. stoljeća, i to za svako naselje Vrgorske krajine, Makarskog primorja i neretvanskog kraja zasebno. U drugom dijelu zbirke nalaze se izvješća OZN-e, UDB-e, Komunističke partije i narodnih odbora te razni popisi, veoma često bez datuma i pečata zbog čega ih je nemoguće precizno datirati i zaključiti tko ih je točno sastavlja. Ti dokumenti uključuju popise likvidiranih, osuđenih, nestalih, zatočenih, 'narodnih neprijatelja', 'ratnih zločinaca' i emigranata.

Iako se ova zbirka dokumenata odnosi na područje Vrgorca, Makarske i Metkovića, potrebno je spomenuti da se dio dokumenata odnosi i na prostor Imotskog zbog čega je ova knjiga svojevrsni nastavak našeg prethodnog izdanja 'Imotska krajina u dokumentima Ozne, Udbe i Narodne milicije (1944. – 1957.), Likvidacije i progoni'.

Knjigu možete naručiti putem Hrvatskoga tjednika na broj telefona 023/305-277

Cijena knjiga iznosi 350 kuna + poštارина

Zašto Hrvatska nema pravo na dostojanstven pokop tisućama hrvatskih žrtava

N a kraju želim odgovoriti onima koji nam poručuju da nema smisla vraćati se u prošlost i koji nas, navodno dobronamjerno, potiču da se okrenemo budućnosti, a istodobno podjednako navodno zagovaraju ljudska prava. Pripe sedam godina, dakle 2011., Europski sud za ljudska prava donio je presudu u slučaju Girard protiv Francuske kojim je potvrđeno jedno dotada zanemareno ljudsko pravo – pravo na ukop članova obitelji. Sud je zaključio da je povratak tijela ili posmrtnih ostataka obitelji i dostojanstven pokop jedno od ljudskih prava zagarantiranih člankom 8. Europske konvencije o ljudskim pravima koju je ratificirala i Republika Hrvatska. Pravo na grob temeljno je ljudsko pravo u civiliziranim društвima, ali pravo koje se u Hrvatskoj uporno negira ili minorizira. Na tisuće hrvatskih žrtava to pravo nikada ne će imati. Jedino što za njih možemo učiniti je utvrditi i usuditi se izreći istinu o njihovu stradanju, bez obzira na to nazivao li nas Ivo Josipović ustaškim gujama, Mirjana Kasapović negatorima holokausta i neidentificirani administrator Facebook stranice Župe Vidonje „bezvrijednima“.

podmeće uništanje koje se nikada nije dogodilo? Onima istima kojima je to bilo u interesu i 1991. i onima koji se utvrđivanju povijesne istine na temelju arhivskih dokumenata i drugih dоказa protive i danas, a na svaki pokušaj objektivnoga znanstvenog istraživanja pokreću medijski linč.

Istraživanje ratnih gubitaka jedna je od najkontroverznijih tema suvremene hrvatske povijest. Iako je Jasenovac iznimno važan dio te teme, ne smije se zaboraviti činjenica da je procjena američke Vlade iz 50-ih godina, koju su kasnije potvrdili i neki demografi, bila da je na području tadašnje Jugoslavije tijekom Drugoga svjetskog rata poginulo oko milijun osoba. Jugoslavensko istraživanje iz 1964. potvrdilo je oko 600,000 tzv. žrtava fašističkog terora iz čega proizlazi zaključak da je preostalih 400,000 osoba bilo iz određenog razloga nepočudno tadašnjem režimu.

